

KOVÁCS István

Haikuk

Eskü-sorminta
a tavirózsákon túl...,
fénycsobogásig.

Évgyűrűs égbolt.
Pajzskerek aknatető,
fénykibejárat.

Szamárfüles rét,
zöld kalamáris a fűz,
tinta-szökőkút.

Szótlan oromdész;
dér verte csipkebokor
a sziklatetőn.

Kísértet-hajnal.
Hegygerincet fordít ki
a fény ekéje.

Parlagfű-világ;
vad kengyelfutás a nyár
kifulladásig.

Gótikus fohász
a szószék ajtóíve.
Csukva a lélek.

Pirkadat-ékkő.
Fölparázslík a templom
néma harangja.

Ó, diófalomb!
tört tetőcserepekről
töröld le nevünk.

Enyészet-mámor;
a borházról borostyán
kúszik a Holdra.

Verkli-keringő;
elszabadult álmaink
körbefogása.

Bozótos parlag.
Egy-két hajdani présház,
kripta a tájban.

Ó, búzamező!
földutak-keretezte
árnya a napnak!

Öröklét-bölcső;
végtelen barázdapár
tolja a Holdat.

Leroskadt kereszt;
tévutak sorompója,
emelkedésünk.

Szikkadó hordók.
Földanyánk látcsövei
néznek az égbe.

Zömök pillérív.
Élő vitrázs a tájkép...
Függönye zápor.

Örök-élet-kép;
fény-pelyhek havazása
a vaksötétben.

Imakönyv a táj;
a völgyben lélekjelző,
zsolozsma-csermely.

Vak pecsét a Nap.
Gyűrt irkalap-vízparton
tapintat-árnyak.

Életjelezve
villan a meggyfa lombja.
Egyke a lélek.